þeir slá iðar 2000. qveidar högg þeirra, á hverjum degi, saklausann, og Bán heggur einn
í hverju þeirra eitt högg, því svo er hendtallið = svipan kjænlega búin til, Bán þett,
og blý- og iðrist járn- brúskar á endunum öllum, og á hverju hnits- og hnífs- hvantela-
vati eða skiptinum — og þetta láta þeir dinja ifir hvaðan þaðan sjer, af öllu þeirra
þreki og þeirra grimd — aftur ifir plokann, liggjandi — og bitið á jarðlann af heyjt
og svona er Satan blíðum að lofa þeim þetta, og leggja sig niður, þegar þeir skipa,
og þó mikið það hvatir og menn, að Satan Satan þarf ekki að líða þetta, og hefur ekk-
-jent neyið til þess, og getur með vizku sinni neyjað hann hann vill, með hvers lagi,
í jarðvelli, og með enni iþur-náttúrlegu þekkjingu hans á öflum Alheims og Síþein,
og Ljósins og Guðs og Andaheimsins — hvar hann vill í Alheimi — enn Satan hefur
mang viða viðað það, að hann gjörir þetta af blíðni við Guð og skyldu sinni í Alheimi.
þetta heldur áfram, hjerum af og þúsund, eins og draga og bera daglega 2000. vettir járnu
—, eins og hann er látinn gjöra, af ölfu höfðingjanna, miskun þeirra!!, segja þeir — gjelt
hann heldur ekki, þó og áminnlega vakkar annar maður, er nokkurssinni hefur verið
til í allri enni veröld — gjörir hann þá alt þetta og líður með og þolir með öflum
náttúrunnar, Ljóssins og ens eilífa Ljóss og Guðdómsins, er styrkir hann og vendar!
Hann aftur alt og líður, af því Guð er með honum, og hann er í honum eilíflega: já!.
Hann veit svo mikið, að öll mannvizka er að vera góð, með eilíf Guðs og gjörska
og velþokknan mangfalt meiri, að gjörð hafi ást á manni sinn gæða hreiðri og það!.
Oðinn gjetur mikið afbað mikið, og verið þó hin utan ást Guðs og hvar eilífu Spekis!
Enn sjer mestur ástvinur Guðs, og Spekinnar dóttur hans, sem æðst ... að fá sjer
hilli hans og ást og hennar, með því að venda rétt og gjöra mætur og vjetta sig í ...
enn þó vendar hann að breyta eftir vilja hans og Spekinnar dóttur hans, og líða
vant, alt sem á hann er lagt, og Guð líður góðum og vondum að breyta við sig,
því það sýnist sem Guð líði þeim að sjá sig, og hann vinni hin þó, meir enn sig!.
Hjer eigum vjer að breyta eftir honum í öllu, og hlýðast hans boðum og skipunum
og þó þá fáum vjer ást hans og hjörleika og traust á honum um líf og miskun
Hjer nánum gjera oss sjálfa að akkar iðjum honum, þótt vjer sjeum vikari!
Hjer vertum mótljika til að hlýða og læra Guði og Spekinni og skipunum þeirra
og þetur mannsins æðsta hennadóm, og þó þeir mætur að auki þekking á Guði
og Spekinni dóttur hans, enn þetta vita þeir ekki sem enn kristinglega vita,
neiar ekkert hátt, eða enn húnskáugjor, hvað þó mer vandu þvíkur illgjörnunar,
eins og enn höfðingjannir eyrnar íslenzku þjóðar, sínir flandsins og minkanna
og þessir enn sínir eigin böðlar, og þeir vilja ekki annað enn líta sjer og gjörðunum
þeir líta lítlesi spillingarinnar, syndanna og enna Heiðingjalista minkana —
enn skjelfingin er að baki dauðans — og baki glötunarinnar eigar eftir þeim!
og ágirnir lífsins tekur þó að snú sjer við þeim í ótrum hans sínum enn áður
gjarti hann, því þó fer hann hin alvara að fara þá, enn áður líf hann alt vera
þeim að inde, og sáldi þá á eftunum tilhneigingunum, sem líf þá venda blinda og dó
þá svo að sjer í ognum, blindaða, af því þeir hötuðu gvuð og skinsemina og enn
velja neyða og sámmatilfinningana og þessendir, trúna, ástina á föðurnum Guðs og Krists

þeir hefðu þó verið vitera búnir að senda Iðu austurum alt land, það er að
skyldu vandnaloðið og vandaskvalandið — enn nú þeim þeir honum nóg til
þerðarinnar, sem þeir gjörðu ekki til þingi þerðarinnar — og hann var alla leið að
Skaftafelli í Hejaahrepp þ: Lóni í Austurskaptafellssýslu, á suðausturhorni
Íslands; og svo aftur til heimbúðis suðurs, sannarað og verkir og varðinn heim
kvalirnar — til vinna pínkinga og ósegjanleg þvældómar og skjelfingar — enn þetta
enn nú líka skjelfingar — að fendast þetta — þvældómunum og kvalir — þannsenná
er honum skipað: þ.þ. milljónir — skjepvund á líkama sínum, auk 2000. vetta járna
er hann á að bera og draga, og annaðeins á sálunum hans, og anda þjálda hans innuá
Hvað enn nú kvalir, pínkingar, skjelfingar og þvældómar, at það er nú ekki alt
þetta, sem nú á hann að þola og þvælda á allri þessari leið, með ógnarlegum flýtir
þá á hann að hara eftir þessa ifir alt land, og öllu að hasta sjálfur til heudaninnad.
Hann á þessari ferð, heldunum heima í kvalgunum hjá þeim, hefur ekkert kaup, og
ekkjert gott, og það er svo vant, að þeir bjóða honum að hinka bugt hvíotum, er ekki
-iðar öllum að gjöra Satan ekki ímingji alt ílt, heldur einunda sjer að vizku mun
hann, og þetta gjöri þeir af: náð og miskunsemi!! sinni, og svona enn þeir miskunar-
lausir þuntar fláræðisins í öllu, og af vakkar tilfinning at sanasins er í þeim er len
þetta — þó sjá allir þetta er dómalaust í allri sögu þjóðanna, og engra enn andanna verdi
ljóst, og þeim eilíf skömm og tímanleg smán, eins og þeir enn sjálfir sjálfkrungu sjer eilíf
skömm, með allri sinni breytni, því líkingu þeirra í öllu er öllum ... meiri
og verri, því hvað er djöfullegt, af þetta er það ekki, og það er víst þeir enn djöfulsfúr!
Andskotinn og fláræðið og illgjörnir, grimdlindið og lygin og syndin og minkunn líka öllu
sinn líki í þeim, enda eru þeir ítvaðsi helgunnir hans: djöfulsins, fáður þeirra, ...
ifir þessu öllu: öllu áðan illu og svívirðilega sem er til í helvíti, djöflinum og þeim
og efla það og þeira það út og ífir alt fólk með breytni sinni, í skáldringi grimdleisi
sínu, og fólk flest fylgjir þeim eftir í þessu flestu, og vilja ekki venda þeim
mimni, enda er vitlidónuar og hegursta og villa og sínd og vinaknvin helvízku — taka
vant það — og skjelfingarnar, að baki dauðans þ: en eilífu útskúfun, að vendingun
— sem þeir, þessi mikli syndarstaumar heim og umkeþeim flokkunstofnir á hel ...!
Þetta er ekki last — því það er ekki gaspur — enda er það öllum mönnum auð-
enleyst, að segja um þó nokkurnt ílt ... — því engi maður kann að gjiska á það
hvað þeir enn vondir, og ekki veit sig þó hvað er að vera ja fuingjar djöfulsins — sem þeir
enn af — og líka hans öllu líki, allra synda og svívirðinga — af þetta er það ekki,
eða þeirra líf, og það sver sig grundunum og mönnunum, að sögum enn þeir, og lángtvenni
og það sver sig líka, að það kann einji að lísa þeirra grimdleisi og illsku og fláræði-
eins og það eigi ... og allri þeirra ..., líkum þeirra í þjóðinni, og hvenær svívirð-
ingar, því það er líkama það verði öllum ... óvígatekt, að lísa allri þeirra
illsku og blindleika hennar, eins og þeirra, að hylja öllum skönnunum illskunnar
og svívirðinganna, syndar og fátæktar, ekki að eins í saklausi og þrelfi og dygd og speki
heldur og í allri dygð og þegnað og mannkostum og mannást, tilfinning og trú á Guði;
það sínir sig best á saklausum Satan, hinir skinsemi hans og vitneyndi og dygð
hans og hátt — að velka hann úkir mannlega meðvitundarfjelagi og þjóðarinnar — og
þar hann sat og hvaðast að vísindum, í þvotta og ljóskastánum, ... og ...
glötunum, og nú gjalda þess allar þjóðir, þeirra illsku, að Satan var bundinn því
alla helgu og þegna, allri speki og vísindunum, nema því er líkst inni hvarmum, og þeir
gátu ekki bundið, enn þaunuðu honum hvíotum, með öllum þeirra sjálfunum
svikunum og fláræði, að binda hann þannig, með öllu veiti og allri illsku og grimd
til að draga niður hans minning, og því allra helga er hann hefði gjörað skapað alla
efi, hefðu þeir ekki bundið hann svo fast, þannig þeir þessaahann bannaðu honum að
vita vakkurnagu, eða gjöra að vísindum, eða að tala, og ekki að hugsa, bannaþeir honum alt!